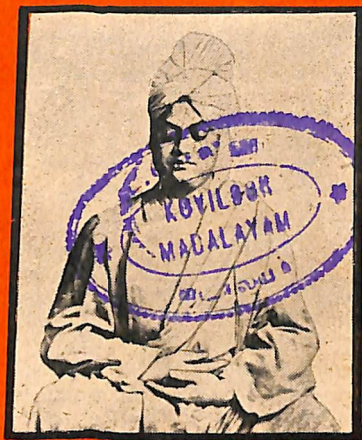

மனிதனது நிஜ சொருபம்

இயற்றியவர்
சுவாமி சிதம்பலானந்தர்

நிஜ சொருபம்

5569

R65

இயற்றியவர்
சுவாமி சித்பவானந்தர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண
தபோவனப் பிரசுராலயம்

திருப்பராய்த்துறை போஸ்ட்
எலமனூர் ஸ்டேஷன், திருச்சி ஜில்லா
1953

உரிமை பிரசுரிப்பாளருடையது

தபோவன அச்சகம், திருப்பராய்த்துறை

மனிதனது நிஜ சொகுபம்

இந்திரியங்களிடத்து மனிதன் வைத்திருக்கும் பற்றுதலுக்கு ஓரளவில்லை. அவை களைக்கொண்டு அவன் காணும் வெளியுலகம் உறுதியானதென்றும் எப்பொழுதும் நிலைத்திருப்பதென்றும் அவன் திடமாக நம்புகிறான். வாழ்நாளில் ஒரு பகுதி இங்ஙனம் கழிகிறது. பிறகு ஐயமொன்று இயல்பாக எழுகிறது. “இவ்வுலகம் நிலையானதா?” என்னும் கேள்வி உள்ளத்தினுள் தானாகவே எழுகிறது. இந்திரியங்கள் தருகின்ற காட்சி உண்மையானதாவென்று விசாரித்துப் பார்க்க சிலருக்கு நேரமே கிடையாது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அவர்களுக்கு இந்திரிய சுகபோகங்கள் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. அத்தகையவர்களுக்கும் மரணம் வரு

கிறது. “ இவ்வுலகம் நிலையானதா ? ” என்னும் கேள்வியைக் கேட்கவேண்டிய நெருக்கடி அத்தகையவர்களுக்கும் வருகிறது. இக்கேள்வியுடன் மனிதனுக்கு ஞான வாழ்க்கை துவங்குகிறது. அதற்கு விடை கிடைக்கும் வரையில் அவன் சாதனத்தில் மேல் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான். இக்கேள்வி இன்று அல்லது நேற்று எழுந்ததன்று. இத்தொல்லுலகில் சரித்திரத்துக்கும் எட்டாத பண்டைநாளில் இக்கேள்வி எழுவதாயிற்று. புராணங்கள் உருவெடுப்பதற்கு முன்பும் இக்கேள்வி எழுவதாயிற்று. நாகரிகங்கள் வடிவெடுப்பதற்கு முன்பே இக்கேள்வி தோன்றுவதாயிற்று. “ இவ்வுலகத்தின் கதிதான் என்ன ? நிலையானது யாது ? ” இத்தகைய விசாரணை யாண்டும் இருந்து வருகிறது.

கடோபநிஷதம் என்னும் காவியரசம் நிறைந்த நூல் ஒன்று இத்தகைய விசாரணையுடன் துவங்குகிறது.

येयं प्रेते विचिकित्सा मनुष्ये अस्तीत्येके नायमस्तीति चैके ।

யேயம் ப்ரேதே விசிகித்ஸா மனுஷ்யே

அஸ்தீத்யேகே நாயமஸ்தீதி சைகே.

செத்தவனைக் குறித்து இரண்டு கொள்கைகள் உண்டு. அவன் வேறு நிலையில் இருக்கிறான் என்பது ஒன்று, அவன் இல்லை என்பது மற்றொன்று. இவ்விரண்டில் எது உண்மை? இக்கேள்விக்குப் பல விடைகள் வந்துள்ளன. தத்துவ விசாரங்களும், தர்சனங்களும், மதங்களும் இக்கேள்விக்கு விடைகளாக வந்தவைகள் எனலாம். இந்த ஆராய்ச்சிகள் எல்லாம் எதற்காக வேண்டும் என்று இதைப் புறக்கணிக்க முயன்றவர்களும் உண்டு. “இவ்வுலகத்துக்கு அப்பால் இருப்பது யாது? மறுமை என்றால் என்ன?” என்று மனத்தகத்து எழுகின்ற விசாரங்களை யெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கி

வைத்துவிடத் தீர்மானித்தவர்கள் மற்றொரு
கூட்டத்தார் ஆயினர். ஆனால் எவராலும்
புறக்கணிக்க முடியாதபடி மரணம் வந்து
கொண்டிருக்கிறது. அதை ஒத்திவைக்கவோ
புறக்கணிக்கவோ எவராலும் இயலாது.
இவ்வுலகத்துக்கு அப்பால் இருப்பதைப்
பற்றிய எண்ணம் நமக்கு வேண்டாம் என்று
நாம் தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம். நமது
குறிக்கோள், முயற்சி ஆகிய யாவும் இவ்வுல
கத்தைப்பற்றியதாகவே இருந்தால் போதும்
என்றும் முடிவு கட்டிக்கொள்ளலாம். இந்
திரியங்கள் தருகின்ற இவ்வுலகத்தின்
காட்சியைக்கொண்டே நாம் திருப்தியடைந்
திருக்கலாம். நமக்கு வேண்டியதை யெல்
லாம் கொடுத்துதவிக் குறுகிய இவ்வுலகமும்
நம்மை இதன் எல்லைக்குள்ளேயே பிடித்து
வைத்திருக்கலாம். உலகில் உள்ள யாவும்
சங்கேதமாய்க்கூடி இதற்கு அப்பால் செல்ல
வொட்டாது நம்மைத் தடுத்து வைக்கலாம்.

நம்மைப் பிணித்து வைக்கின்ற இத்தனைக்கு
 மிடையில் மாற்றறியாத மரணம் இருக்கிறது. “ஒப்பு உயர்வு அற்றவை யென்று
 இவ்வுலகப் பொருள்களைப் பற்றிப்பிடித்துக்
 கொண்டு வருகிறோம். இவை யாவும்
 மரணத்தோடு முற்றுப் பெற்று விடுவதா?”
 என்று நம்மை நாம் விசாரித்துப் பார்க்கிறோம். மீண்டும் திரும்பி வாராது நொடிப்
 பொழுதில் இவ்வுலகம் மாயமாய் மறைந்து
 போய்விடுகிறது. வாழ்வு என்னும் வழியிலே போகிற நாம் ஒரு நாள் செங்குத்தான
 மலையோரத்துக்கு வந்துவிடுகிறோம். மரணம்
 என்னும் பள்ளத்தாக்கு எதிரில் இருக்கிறது. அதன் ஆழத்தை யாரும் அறியார். கல்
 நெஞ்சம் படைத்திருப்பவனுக்கும் ஆங்கு ஒரு கேள்வி தோன்றுவதாகும். “நாம்
 பெற்றுள்ள இவையாவும் நிலைத்திருப்பவைகளா?” தனது முழு ஆற்றலைக்கொண்டு
 சிறிது சிறிதாக வாழ்நாளில் மனிதன்

சேகரித்த யாவும் ஒரு நொடிப் பொழுதில்
 மறைந்து போய்விடுகின்றன. அப்படி
 மறைந்துபோம் பாங்குடையவைகளை நித்திய
 மானவைகள் என்று நம்புவது எப்படி?
 இக் கேள்விக்கு விடை கண்டுபிடித்தாக
 வேண்டும். நாளடைவில் இக்கேள்வி
 பொருளற்றது ஆய்விடும் என்று பகரமுடி
 யாது. நாள் ஏற ஏற இக் கேள்வியும்
 பொருள் நிறைந்த கேள்வியாகிறது. மேலும்
 இன்புற்று வாழவேண்டும் என்னும் விருப்ப
 மிருக்கிறது. எதெல்லாம் நமக்கு இன்பம்
 தருகிறதோ அதை நாடி ஒடுகிறோம். இன்
 பம் வேண்டுமென்ற பித்தம் தலைக்கு ஏறி
 யிருக்கிறது. இந்திரியங்களால் நுகரும்
 வெளியுலகம் அந்த இன்பத்தைத் தரும்
 என்று எண்ணிவருகிறோம். வாழ்க்கையில்
 வெற்றிக்குப்பின் வெற்றியைப் பெற்றுவரும்
 இளைஞன் ஒருவனைக் கேட்டால் அவன்
 என்ன விடை தருவான்? இவ்வுலகம் நிலை

யானது என்பான் அவன். அது அவனுடைய
 மனப்பூர்வமான எண்ணமாகும். காலம்
 ஆயுளைக் கறந்துகொண்டு போகிறது. அதே
 பெயர்வழி விருத்தன் ஆகின்றான். தான்
 பெற்ற செல்வமெல்லாம் சென்றுவிடுகிறது.
 எல்லாம் விதியின்படி ஆகிறது என்கிறான்
 அப்பொழுது. ஆசைகளை நிறைவேற்ற
 முடியாது என்பதை அப்பொழுது அவன்
 தெரிந்துகொள்கிறான். உலகில் எங்குச்
 சென்றாலும் மனிதனால் கடக்கமுடியாத
 முட்டுக்கட்டை யொன்று இருப்பதை அவன்
 அறிகிறான். இந்திரியத்தின் வசப்பட்ட
 செயல் ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிர்ச் செயல்
 ஒன்று உண்டு. உலகில் உள்ள யாவும்
 அநித்தியமானவைகள். சுகம், துக்கம்,
 பெருமித போகம், செல்வம், ஆதிக்கம்,
 வறுமை ஆகியவைகளையுடைய வாழ்வு
 கனவுபோன்று கடந்துபோகக் கூடியது.

மானுடர் கையாண்டு வந்துள்ள இரண்டு
 கொள்கைகள் உள. சூன்ய வாதிகளோடு
 சேர்ந்துகொண்டு ஒன்றுமில்லை என்னும்
 முடிவுக்கு வருவது ஒன்று. அக்கொள்கை
 யின்படி மனிதன் ஒன்றையும் அறிந்தவன்
 அல்லன். இறந்தகாலம், எதிர்காலம், நிகழ்
 காலம் ஆகிய முக்காலத்திலும் மனிதன்
 எதையும் உள்ளபடி அறிந்துகொள்ள முடி
 யாது. இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையு
 மும் பொருட்படுத்தாது நிகழ்காலத்தில்
 நமக்கு எட்டுமளவு கருத்து வைத்தால்
 போதுமானது என்பது சூன்யவாதிகளின்
 கோட்பாடு. இது பைத்தியக்காரத்தனம்
 என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும்.
 ஏனென்றால் தாய் தந்தையரைப் புறக்
 கணித்துவிட்டுக் குழந்தை இருப்பதுதான்
 மெய் என்னும் கூற்றுக்கு இது ஒப்பாகிற
 தல்லவா? சூன்யவாதிகளுடைய யுக்தியும்,
 பெற்றோரில்லாது குழந்தை வந்துள்ளது

என்னும் யுக்தியும் ஒரே தரத்தில் இருக்கின்றன. ஆக, இறந்தகாலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் புறக்கணிப்பது நிகழ்காலத்தைப் புறக்கணிப்பதற்கு ஒப்பாகிறது. சூன்யவாதிகளுடைய போக்கு இத்தகையது. உண்மையை ஆராயுங்கால் ஒரு மனிதன் ஒரு நிமிஷத்துக்கும் சூன்யவாதியாய் இருக்க முடியாது. அது வெறும் பேச்சுக்குரிய விஷயமாம்.

மற்ற கொள்கையை இனி ஆராய்வோம். இவ்வுலகம் அநித்தியமானது என்பது வெளிப்படை. ஓயாது இது மாறியமைந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்குள்ள யாவும் அழிந்து பட்டுப்போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கிடையில் நித்தியமானது ஏதாவது உண்டா என்று ஆராய்ந்து பார்ப்பது அவசியம். நமது தேகம் பூதங்களால் ஆனது. பூதங்களோ ஒன்றில் ஒன்று ஒடுங்கி அழியுந்

தன்மை யுடையவைகள். இ த் த கை ய
 பௌதிக அமைப்பினுள் அழியாதது ஏதா
 வது உண்டா? மக்களாகப் பிறந்தவர்
 மண்ணுலகில் தோன்றியது முதல் இந்த
 ஆராய்ச்சி நடை பெற்றுக்கொண்டிருந்திருக்
 கிறது. மிகமிகப் பண்டைக் காலத்தில்
 வாழ்ந்திருந்த மனிதர் மனதிலேயே இதைப்
 பற்றிய ஞானம் சிறிது உதயமாயிருந்திருக்
 கிறது. இந்த உடலிலும் மனிதன் உயர்ந்
 தவன் என்பதை அப்பொழுதே உணர்ந்
 தார்கள். இந்த ஸ்தூல உடலுக்கு அது
 அப்பாற்பட்டது என்பது விளங்கிற்று.
 இந்த ஸ்தூல சரீரத்திலுள்ள குறைபாடுகள்
 அதனிடத்தில்தான். நிறை நிலையைப் பெரிதும்
 அதன்கண் காணலாம். தேகத்தை தஹனம்
 செய்தான பிறகும் அந்த ஆத்ம சொரூபம்
 எஞ்சியிருக்கிறது. தேகத்தைச் சுட்டெரிக்கி
 ன்ற அக்கினி தேவதையிடத்துச் சமர்ப்பிக்

கின்ற பிரார்த்தனை யொன்று ரிக்வேதத்தில்
இருக்கிறது :

प्रेहि प्रेहि पथिभिः पूव्यैभिः

यत्रानः पूर्वे पितरः परेयुः ।

उभाराजानोस्वधयामदंता

यमं पश्यासि वरुणं च देवं ।

संगच्छस्व पितृभिः

संयमेनाष्टपूतेन परमेव्योमन् ।

हित्वा यावद्यं पुनरस्तमेहि

संगाच्छस्व तन्वा सुवचीः ॥

“ அக்னீ தேவதையே, உமது கரங்களில்
இவரை இனிது பற்றி அழைத்துச் செல்
வீராக. இவருக்கு தோஷமற்ற தேகத்தை
நல்குவீராக, துவ்விய தேகத்தைக் கொடுத்
தருள்வீராக. பித்ரு தேவதைகள் வசிக்கு
மிடத்துக்கு இவரை அழைத்துச் செல்லும்,

சோகமும் மரணமுமில்லா அவ்வுலகில் இவரைக்கொண்டு சேர்த்துவிடும்.”

இத்தகைய பிரார்த்தனையை எல்லாமதங்களிலும் காணலாம். அத்துடன் மற்றொரு க்ருத்தும் வெளியாகிறது. தனது நிஜசொருபத்தைவிட்டுக் கீழ்நிலைக்கு இறங்கியவன் மனிதன், என்னும் கொள்கை ஒன்று பாக்கியில்லாது எல்லா மதங்களுக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும். சில மதங்கள் இக்கொள்கையைப் பெளராணிக பாஷையிலே புகட்டுகின்றன. தத்துவதரிசனமாக இதை எடுத்து விளக்கும் சமயங்கள் உண்டு. மற்றும் சில மதங்கள் அழகுவாய்ந்த காவிய ரசத்துடன் இக்கோட்பாட்டை வர்ணிக்கின்றன. எம் மொழியிலே எவ்விதம் விளக்கப் பெற்றாலும் அடிப்படையான உண்மை ஒன்றே யாம். அதாவது தனது நிஜ சொருபத்தை விட்டுக் கீழ் நிலைக்கு வந்துள்ளவன் மனிதன்.

ஆடம் என்ற ஆதி மனிதனுடைய வீழ்ச்சியைப்பற்றி யூதர்களுடைய சாஸ்திரம்பகர்ந்திருக்கிறது. அவ் வரலாற்றின் உட்கருத்து இதுவேயாம். ஹிந்துமத சாஸ்திரங்கள் இக்கோட்பாட்டைத் திரும்பத்திரும்பப் பகருகின்றன. கிருதயுகம் அல்லது ஸத்திய யுகத்தைப்பற்றிய வர்ணனையை அந்நூல்களில் வேண்டியவாறு காணலாம். கிருதயுகத்தில் வசித்துவந்த மனிதன் தானே அனுமதிக்கொடுத்தாலொழிய மரணம் அவனை வந்து தீண்டாது. தனக்கு விருப்பமிருக்கும் வரையில் அவன் தேகத்தை அழியாது வைத்திருக்கலாம். அவனுடைய மனது எப்பொழுதும் தெளிந்து திண்ணியதாயிருந்து வந்தது. பாவம் என்பது கிருதயுகத்தில் கிடையாது; யாரும் துக்கப்படுவதும் கிடையாது. இப்பொழுது நாம் ஜீவித்துவரும் கலியுகம் என்பது கிருதயுகத்தைவிட்டுப் பலபடி கீழே வந்துள்ளது.

ஆக, இப்பொழுது நாம் காணும் சூழ்நிலை மனிதனுக்கு உகந்தது அன்று. பிரளயத் தைப்பற்றிய பேச்சையும் எல்லா மதங்களிலும் காண்கிறோம். பிரளயம் வந்தது என்று சொல்லும்போதே பழைய தூய நிலை கெட்டுப்போய்விட்டது எனச் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. படிப்படியாகப் பாவம் அதிகரித்துப் போனபொழுது பிரளயம் வந்து அனைத்தையும் அழித்துவிட்டதாம். உயிர்வகைகளைத் தோற்றுவிக்கும் தொழில் திரும்பவும் ஆரம்பித்ததாம். கலியுகத்தின் கேடுகளையெல்லாம் களைந்துவிட்டால் கிருத யுகம் திரும்பவும் வந்தமையும் என்பது கோட்பாடு. யூதர்களுக்கும், இஸ்லாமியருக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பல பகுதிகளில் பொதுவாயிருக்கும் நூல் பழைய ஏற்பாடு (Old Testament) என்பது. பிரளயத்தைப்பற்றிய வரலாற்றை அப் பழைய ஏற்பாட்டில் காண்கிறோம். பூர்வீக பாபிலோனியர்களும்,

எகிப்து நாட்டவர்களும், சீனர்களும்
 பிரளயத்தைப் பற்றிப் பகர்ந்திருக்கிறார்கள்.
 ஹிந்துக்களும் அந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிப்
 பேசியிருக்கிறார்கள். மனு என்னும் புராண
 முனிவர் ஒருவர் கங்கைக் கரையில் தேவாரா
 தனை செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது
 சிறு மீன் ஒன்று அவருடைய உதவியை
 நாடி வந்தது. தம்மிடமிருந்த கமண்டலத்
 துக்குள் அவர் அதை எடுத்துப் போட்டு
 வைத்துவிட்டார். “உனக்கு என்ன வேண்
 டும்?” என்று அவர் அச் சிறுமீனைக்
 கேட்டார். பெரிய மச்சம் ஒன்று தன்னை
 வந்து தாக்கியதாகவும், தனக்கு உதவி
 வேண்டுமென்றும் அது மறுமொழி
 கூறிற்று. ஆதலால் மனு அதைத் தம்
 கமண்டலத்தில் தமது ஆச்ரமத்துக்குக்
 கொண்டுபோய் விட்டார். அடுத்த நாள்
 காலையில் அது கமண்டலம் கொள்ளமுடி
 யாத வடிவம் எடுத்துவிட்டது. இதனுள்

நான் வசிக்கமுடியாது என்று அது பகர்ந்தது. மனு அம்மச்சத்தை ஒரு குட்டையில் எடுத்து விட்டார். அடுத்த நாளில் அது குட்டையின் வண்ணத்தை எடுத்துவிட்டது. தான் குட்டையில் வசிக்கமுடியாது என்று அது பகர்ந்தது. பிறகு நதி ஒன்றுக்கு அதை மனுவானவர் கொண்டுபோனார். அடுத்த நாள் அது நதிப் பெரியது ஆய்விட்டது. பின்பு அவர் அதைக் கடலில் எடுத்து விட்டார். அப்பொழுது மச்சம் பகர்வதாயிற்று: “ மனுவே, நான் ஜகத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தா. ஜலப் பிரளயத்தை நான் கொண்டு வரப்போகிறேன். அதைக் குறித்து உனக்கு நான் எச்சரிக்கை செய்கிறேன். கப்பல் ஒன்று கட்டி அதனுள் ஒவ்வொரு ஜாதி உயிரிலும் ஒரு ஜோடி எடுத்துவை. உன் குடும்பமும் அதனுள் புகுந்து கொள்க. என் கொம்பை நீருக்கு மேலே நீட்டுகிறேன். கப்பலை அதில் கட்டிவை. நீர்ப்பிரளயம்

அடங்கியதும் நிலத்தில் வந்து நீ குடியேறுக.” அங்ஙனம் உலகம் அழிந்தது. தன் குடும்பத்தையும் ஜங்கமங்களில் ஒவ்வொரு ஜோடியையும், ஸ்தாவரங்களின் விதைகளில் ஒவ்வொன்றையும் மனு காப்பாற்றி வைத்தார். அவை யாவும் உலகில் விருத்தியடைந்தன. மனுவினிடத்திருந்து வந்தமையால் மனிதன் என்னும் பெயர் நமக்கு வந்தது.

இதன் அடிப்படை யுண்ணுமையை விளக்குதற்கு மொழி தோன்றுவதாயிற்று. நமக்கு விளங்காத மழலையைக் குழந்தை மொழிகிறது. ஆயினும் உயர்ந்த தத்துவத்தை விளக்குதற்குத்தான் அது முயலுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கருவிகரணங்கள் அக்குழவிக்கு ஏற்றவைகளாக இன்னும் அமையவில்லை. தத்துவ ஞானி ஒருவனுடைய பாஷையும் பிறந்த பச்சைக்

குழந்தை ஒன்றன் பாஷையும் வெவ்வேறான
வைகளல்ல. அவரவரிடத்துள்ள தெய்வத்தன்
மையை விளக்க இரு தரத்தாரும் முயலு
கின்றனர். ஞானி ஒருவன் தனது தெய்விகப்
பண்பை உள்ளபடி விளக்குகிறான். குழந்தை
ஒன்றனுக்கு அது அங்ஙனம் சாத்தியமாவ
தில்லை. அதன் முயற்சி குறைபாடுகளுடை
யது. இருவருக்கும் முயற்சி ஒன்று ; ஆனால்
விளக்கத்தில் தாரதம்மியம் உண்டு. இவ்
இருதரத்தாருக்கு மிடையில் மற்ற மாந்தர்
அனைவரும் இருக்கின்றனர். ஆக, அவர்கள்
எல்லார் உள்ளத்திலும் உதிக்கும் லட்சியம்
ஒன்றே. சரியானதும், பொருத்தமானதும்,
கணித்தெடுத்ததுமான செஞ்சொல் ஒருபுற
மிருக்கிறது. தெளிவற்றதும், மறைபொரு
ளானதும், விளங்காததுமான பெளராணிக
பாஷை மற்றொருபுற மிருக்கிறது. இவ்
விரண்டுக்கும் கருத்து வேற்றுமையில்லை.
விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்துதலில் தாரதம்

மியமுண்டு. ஆராய்ச்சிக்கு அவைகள்
எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் மிக மேலானது
என்பதை மனதில் வைக்கவேண்டும். ஈண்டு
மற்றொரு செயலை நினைவுக்குக் கொண்டு
வருவது முற்றிலும் அவசியமாகிறது. சொற்
சுவை நிறைந்த நவீன நூல்கள் பலவற்றைக்
காணலாம். ஆயினும் பொருள் சுவைக்
கும் அவைகளுக்கும் வெகுதூரம். பயனற்ற
புன்மைப் பொருள்களே அவைகளினுள்
புதைந்து கிடக்கின்றன. மங்கிய மொழியிலே
சொல்லப்பட்டது எனினும், மாண் பொரு
ளைப் பல தடவைகளில் புராணங்களில்
காணலாம். ஆதலால் அவ்வளவு இலேசாகப்
புராணங்களைப் புறக்கணித்து விடலாகாது.

குருட்டு நம்பிக்கையில் இரண்டு வகையான
வைகள் உண்டு. ஒன்று கடவுள் விஷயத்
தைப் பற்றிய குருட்டு நம்பிக்கை. மற்றது
மண்ணுலகில் சுக ஜீவனத்தையும் ஆதிக்கத்

தையும் பற்றிய குருட்டு நம்பிக்கை. புராணத்தை நம்புவது, சாஸ்திரத்தை நம்புவது, மதாசாரியர்களை நம்புவது குருட்டு நம்பிக்கை என்கின்றனர் இக்காலத்திய கல்விமான்கள். பின்பு இவர்களிடத்திலேயே மற்றொரு விதக் குருட்டு நம்பிக்கை யுண்டு. பௌதிக விஞ்ஞானிகளாகிய ஹக்ஸ்லி, டிண்டல், டார்வின் போன்றவர்கள் கருத்துக்களைத் தங்குதடையின்றிப் பெரிய பிரமாணமாக இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அப்படி இவர்கள் சற்றுக் கொள்வது நல்லறிவின் விளைவாம். மதாசாரியர்கள் கோட்பாடுகளை ஏற்றுக் கொள்ளாதிருப்பதும் விவேகத்தின் விளைவாம்! நவீனக் கல்விமான்களது மனப்பான்மை இத்தகையது. இனி, இரண்டு வித நம்பிக்கைகளின் விளைவு என்ன வென்று பார்ப்போம். சமய சாஸ்திரங்களையும், சான்றோரையும் நம்பியவர்கள் வாழ்வைச் செப்பனிட்டனர். அவர்களது மனது பண்பட்டது.

தன்னலங்கருதாத தன்மை அவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. உயிர்களிடத்து அவர்கள் அன்பாயிருந்தனர். பின்பு பௌதிக விஞ்ஞானத்தை நம்பியவர் பேராசைக்காரர் ஆயினர். பணத்துக்கும், புகழுக்கும், பதவிக்கும் அவர்கள் அடிமைகள் ஆயினர். தெய்வ நம்பிக்கை சிறந்ததா, அல்லது பௌதிக நம்பிக்கை சிறந்ததா என்பதைச் சற்று எண்ணிப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும்.

புராணங்களை மேலும் ஆராய்ந்து பார்ப்போம். கதைகள் பல அவைகளில் அமைந்திருக்கின்றன. அக்கதைகளில் ஒரு கருத்து சிறப்புற்று விளங்குகிறது. தனது நிஜ சொரூபத்தை விட்டுப் பல படிகள் கீழே இறங்கி வந்தவன் மனிதன் என்பது அக்கருத்து. ஆனால் நவீன ஆராய்ச்சியானது இக்கருத்தை அறவே மறுக்கிறது போலப் புலப்படுகிறது. நீர்வாழும் சிற்றூயிர்களி

லிருந்து பல படித்தரங்களில் உள்ள உயிர்
 கள் பரிணமிப்பவைகள் ஆயின. அவ்வுயிர்
 வகைகளுள் உச்ச நிலைக்கு வந்திருப்பவன்
 மனிதன். ஆதலால் புராணம் பகர்வது
 உண்மை யன்று என்பது நவீனக் கொள்கை.
 முரண்படுகிற இவ்விரண்டு கொள்கைகளை
 யும் மீண்டும் புராணம் சமரசப்படுத்துகிறது.
 இயற்கையின்கண் யாவும் சுழன்று சுழன்று
 வருகின்றன. மற்று, முன்னேற்றம் என்பது
 கடலில் அலை தோன்றுவது போன்றது. உயர
 எழல், பிறகு தாழ் அமிழ்தல், இது அலையின்
 இயல்பு. இப்படி அது மாறிமாறி வந்து
 கொண்டே யிருக்கிறது. பிறகு இயங்கு
 கின்ற யாவும் வட்டமிட்டு இயங்குகின்றன.
 தோற்றமும் ஒடுக்கமும் மாறிமாறி அமை
 கின்றன. ஒடுங்குதல் என்பது இல்லாது,
 யாண்டும் தோன்றிக் கொண்டேபோதல்
 என்பது இயற்கையில் இல்லை. நவீன
 பௌதிக விஞ்ஞானமும் இக்கோட்பாட்டை

ஒத்துக் கொள்கிறது. முன்பு ஒடுங்கி யிருந்த ஒன்று பின்பு தோன்றுகிறது. விறகுக்கட்டையினுள் முன்பு எவ்வளவு சக்தி ஒடுங்கியதோ அவ்வளவு தான் பின்பு அதில் கிளம்பும் தீயின் வெப்பமாக வெளியில் வருகிறது. ஒரு யந்திரத்துக்குள் எவ்வளவு சக்தி செலுத்தப்பட்டதோ அவ்வளவுதான் அதன் இயக்கமாக வெளியில் வருகிறது. சூன்யத்திலிருந்து ஸத் பொருள் ஒன்றை உண்டுபண்ண முடியாது. நீர்வாழும் ஐந்து ஒன்று மனிதனாகப் பரிணமித்தது என்றால் இன்றைக்கு மனிதனாக இருக்கிறவன் முன்பு ஒரு காலத்தில் மச்சத்தின் வடிவத்தில் மறைந்து கிடந்தான் என்று பொருள் படுகிறது. சாதாரண மனிதன் ஒருவன் முயற்சியால் முக்த புருஷன் ஆகலாம். சங்கரர், ஞானசம்பந்தர் போன்று நிறைஞானி யாகவும் ஒரு சாதகனுக்கு முடியும். கடவுள் நிலைக்கு ஒரு ஜீவன் மேலே போகலாம். கல் நிலைக்கு அவன்

கீழே வரலாம் என்பது கோட்பாடு. இன்
 றைக்கு மச்சத்தின் நிலையில் இருக்கும் ஜீவன்
 பின்பு ஒருகால் மகாபுருஷன் ஆகலாம் என்
 பது ஜீவனது பரிணாமத்தைப் பற்றிய
 உண்மை. சான்றோன் ஆய்விட்ட ஒரு மகா
 புருஷனுடைய ஆத்ம சக்தி எவ்வளவு பெரி
 யது என்று எவராலும் அளக்க முடியாது.
 ஓர் அவதார புருஷரிடத்திலுள்ள பேராற்ற
 லெல்லாம் பரிபக்குவம் அடையும் தூய ஆத்
 மாவுக்கும் வருகிறது. ஆதலால் ஒரு காலத்
 தில் புழுவாய் பிறக்கும் ஆத்மா ஒன்று படிப்
 படியாகப் பேருயிராகப் பரிணமித்துப் பரம
 யோகியாய் விடலாம், என்பது தேற்றம்.
 அப்படி யல்லாது பெரியோருடைய பெருமை
 வெறும் சூன்யத்திலிருந்து வந்த தன்று.

சமயம் சொல்லுவதையும் நவீன பௌதிக
 விக்ஞானத்தின் விளைவையும் நாம் இப்
 பொழுது சமரசப்படுத்த முடியும். பல்லாயி

ரம் ஆண்டுகளாகப் பரிணமித்து சிற்றூயிரின் நிலையிலிருந்து சித்த புருஷன் நிலை வரையில் ஒங்கி வீரிவடைந்த சக்தியானது வெறும் சூன்யத்தினின்று வந்த தன்று. ஏதோ ஒரு பாங்கில் அது யாண்டும் இருந்து வந்ததே யாம். நமக்குக் கட்புலனாகும் ஓர் அணுஉயிரில் அது துவங்கிற்று என்று நமது ஆராய்ச்சி நிரூபிக்கிறது. அடங்கிய பாங்கில் அந்த அணுஉயிரில் அவ்வளவு பெரிய சக்தி இருந்திருக்கிறது. இக்காலத்திய ஆராய்ச்சியாளர் பலர்க்கிடையில் பெரிய தொரு விவாதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஜீவாத்மா என்பதும் எண்ணம் என்பதும் பருத்த இந்தப் பிண்ட உடலினின்று ஏன் வந்திருக்கக் கூடாது என்பது அவர்களின் கேள்வியாகும். உடலானது எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுகிறது, அல்லது எண்ணம் உடலை உண்டு பண்ணுகிறது என்றெல்லாம் அவர்கள் விசாரித்துப் பார்க்கின்றனர். உலகத்தி

லுள்ள சமயங்களெல்லாம் இக்கேள்விக்குத்
 தருகிற விடை ஒன்றேயாம். எண்ணந்தான்
 உடலைத் தோற்று விக்கிறது, உடல் எண்
 ணத்தை உண்டுபண்ணுது என்பது சமயங்
 களின் கோட்பாடு ஆகும். நவீன ஆராய்ச்சி
 யாளரில் ஒரு சாரார் இதற்கு நேர் மாறான
 அபிப்பிராயம் கொள்கின்றனர். சரீரம் என்
 னும் யந்திரத்தினின்று எண்ணம் வந்ததாம்.
 அதன் அவயவ அமைப்பை மாற்றுதற்கு
 ஏற்ப எண்ணமும் மாறிவிடுமாம். உடல்
 அமைப்பு எப்படியோ, எண்ணத்தின்
 அமைப்பு அப்படி என்பது அவர்களின்
 கோட்பாடு. அப்படியானால் இந்த உடலை
 மாற்றி யமைப்பது யார்? இந்தக் கேள்விக்கு
 அவர்கள் விடை சொல்லுவது கிடையாது.
 அனுமயமான பிண்டத்தைத் தொகுத்
 தெடுத்து உடலாக உருப்படுத்தும் சக்தி
 எது? இந்த அண்டத்திலிருந்து வஸ்துக்களை
 சிறிது சிறிதாக அள்ளி யெடுத்து ஒவ்வொரு

ஜீவனுடைய சரீரத்தை ஒவ்வொரு விதமாகப் படைப்பது எது? எண்ணரிய விதங்களில் எண்ணரிய தேகங்களைத் தொகுப்பவர்தான் அல்லது எந்த சக்தி? இக்கேள்விக்கு விடை கண்டு பிடிக்காது, வெறுமனே சரீர பேதத்தால் ஜீவ பேதம் வருகிறது என்பது பொருளற்ற பேச்சு ஆகும். சரீரம் ஒவ்வொன்றும் ஜட வஸ்துவினின்று உண்டானது. ஜட சக்தியின் வெளித் தோற்றமே ஜட வஸ்து என்பது நன்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஒரு பொருளை உறுதியானது என்றோ, நெகிழ்வானது என்றோ பகர்வதெல்லாம் அதன்கண் உண்டாகும் சலனத்தைப் பொருத்ததாம். சலன பேதத்தால் காற்றைக் கடினப் பொருள் ஆக்கலாம். கடினப் பொருளைக் காற்று ஆக மாற்றி விடலாம். இத்தகைய நிலையற்ற ஜடப் பொருளினின்று ஜீவாத்மாவும் அதன் எண்ணமும் தோன்றின என்னும் கொள்கை நகைப்புக்கு ஏது

வானது. அது பொருளற்ற கொள்கை யாகும்.

பின்பு சரீரத்தின் மூலம் தன்னைத் தோற்றவித்துக் கொள்ளும் சக்திதான் யாது? புறத்திலுள்ள பொருள்களை யெடுத்து உடல் மயமாக அது மாற்றியமைக்கிறது. நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு உடலை உண்டு பண்ணிக் கொடுக்க வெளியுலகிலிருந்து யாரும் வருவதில்லை. ஒரு மனிதனுக்காக இன்னொரு மனிதன் உணவு உண்பதை நாம் எங்கும் பார்ப்பதுமில்லை. ஒவ்வொருவனும் தனக்குத் தானே ஆகாரம் ஏற்கிறான்; அதை ஜீரணம் பண்ணுகிறான்; ரத்தமாகவும் எலும்பாகவும் மாற்றியமைக்கிறான். இப்படி உணவை உடலாக மாற்றியமைக்கும் நோக்கரிய சக்திதான் யாது? பருத்த இந்த உடலுக்கு ஸ்தூல சரீரம் என்று பெயர். இதை இயக்குதற்கு இதனுள் சூக்ஷ்ம சரீரம்

என்பது ஒன்று இருக்கிறது. மனதும் மன
தில் உண்டாகிற எண்ணங்களும் சூக்ஷ்ம சரீ
ரத்தைச் சேர்ந்தவைகள். சூக்ஷ்ம சரீரம்
ஸ்தூல சரீரத்தை ஆட்டுகிறது. அந்த
சூக்ஷ்ம சரீரத்துக்கு வலிவு மற்றொரு பொரு
ளிடத்திருந்து வருகிறது. ஜீவாத்மா என்
பது அப்பொருள். ஒவ்வொரு பிராணியும்
ஒரு ஜீவாத்மா வாகிறது. அவை எண்ணிக்
கையில் அடங்கா. தனது இயல்புக்கேற்ற
சரீரத்தை ஒவ்வொரு ஜீவனும் உண்டுபண்
னிக் கொள்கிறது. பயன்படாத ஸ்தூல சரீ
ரத்தை அது களைந்து விடுகிறது. மரணம்
என்பது அதுவே. ஆனால் சூக்ஷ்ம சரீரம்
மாய்வதில்லை. சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் இயல்பு
மாறி யமைந்து கொண்டே போகிறது.
சூக்ஷ்ம சரீரத்துக்கு ஏற்ற ஸ்தூல சரீரத்தை
ஆத்மா திரும்பவும் தொகுத்தமைக்கிறது.
இந்நிகழ்ச்சிக்கு ஜனனம் என்று பெயர்.
பிறப்பு இறப்பு வாயிலாக ஒவ்வொரு ஜீவாத்

மாவும் தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொண்டே போகிறது. சிற்றுயிர் பேருயிராகப் பரிணமிப்பது என்பதன் பொருள் இதுவே. தன்னை வெவ்வேறு வடிவங்களில் மாற்றியமைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு இடையில் தனது ஆத்ம சொரூபமே தனது நிஜ சொரூபமாகும்.

தான் ஆத்மன் என்பதே மனிதனுடைய நிஜ சொரூபம். சரீரத்தின் மூலமாக ஆத்மாவானது தன்னை விளக்குகின்றபொழுது அது ஜீவாத்மா என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஜீவாத்மாக்கள் எண்ணிக்கையில் அடங்காதவைகள். ஒவ்வோர் உயிரும் ஒரு ஜீவாத்மாவாகிறது. நாம் அனைவரும், அண்டமெங்குமுள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் ஜீவாத்மாக்கள் என்று இயம்பப்படுகின்றன. ஜீவாத்மாவுக்கு முன்று விதமான சரீரங்கள் உண்டு. ஸ்தூல சரீரம் என்பது இந்த தேகம். இதுதன் காரியத்துக்குப் பயன்படாது போய்விட்

டால் ஆத்மா இதைப் புறக்கணித்து விடு
 கிறது. புறக்கணிக்கும் செயல் மரணம்
 என்னும் பெயர் பெறுகிறது. மனம், புத்தி,
 அஹங்காரம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள்
 சேர்ந்து சூக்ஷ்ம சரீரம் என்னும் பெயர்
 பெறுகிறது. சூக்ஷ்ம சரீரமும் ஓயாது மாறி
 அமைந்துகொண்டே இருக்கிறது. நதிப்பிர
 வாகம் போன்று அது அமைவதால் அதன்
 மாறுதலை மரணம் என்று சொல்லுவதில்லை.
 சூக்ஷ்ம சரீரத்துக்கும் அடிப்படையாகக்
 காரண சரீரம் என்பது ஒன்று இருக்கிறது.
 அக்ஞானத்தையே காரண சரீரம் என்று
 ஆன்றோர் பகர்கின்றனர். ஏனென்றால்
 அக்ஞானம் இருக்கும் வரையில் நமக்கு
 ஜனன மரணங்கள் உண்டு. ஒரு ஜீவாத்மா
 போன்று இன்னொரு ஜீவாத்மா இருப்ப
 தில்லை. ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தையும்
 பரமாத்மா ஆளுகிறார். அவர் ஆணைக்கு
 அடிபணிந்து நடப்பது ஜீவர்களின் கடமை.

இக்கோட்பாட்டுக்கு துவைதமதம் என்று பெயர். தன்னையும் தன் தலைவனையும் அறிய வருகிற சாதகன் அடுத்தபடியாக மற்றோர் உண்மையைக் காண்பான். ஓர் உபமானத்தைக்கொண்டு நாம் அதை நன்கு அறியலாம். கடலில் எண்ணிறந்த அலைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வோர் அலைக்கும் தனி வியக்தியுண்டு. ஓர் அலை மற்றோர் அலை ஆகாது. எல்லா அலைகளையும் கடல் தாங்குகிறது. துவைத மதத்தின் கொள்கை இத்தகையது. அடுத்தபடி வருவது விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கை. கடல்தான் இத்தனைவித அலைகளாக வடிவெடுத்திருக்கிறது. கடல் பூரணப்பொருள்; அதன் அம்சங்கள் அலைகள். அங்ஙனம் பரபிரம்மம் பூரணப் பொருள். அவருடைய அம்சங்களாக ஜீவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவருக்கு அன்னியமாக ஜீவர்கள் இருக்கமுடியாது. நாம் அவருடைய அம்சம் என்று உணர்வதே ஞானம். இனி,

இதற்கு அடுத்தபடி அத்வைதம் என்னும் நிலை யிருக்கிறது. அதன்படி கடலும் அலைகளும் ஒரே வஸ்துவாகத்தான் இருக்கின்றன. அலை என்ற ரூபம் வருவிக்கப்பட்டது. அந்த ரூபத்தை அழித்துவிட்டால் அலை என்ற நாமமும் போய்விடுகிறது. கற்பனையாக வந்துள்ள நாமரூபத்தை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் பரந்த நீர்ப்பரப்புத்தான் மிச்சம். அதே பாங்கில் யாண்டும் இருப்பது பரபிரம்மம். ஜகத்ஜீவன் என்பன அதன்மீது ஆரோபிக்கப்பட்டவைகள். விசாரித்துப் பார்த்தால் ஆத்மாவுக்கு வடிவமில்லை என்பது விளங்கும். வடிவமில்லாத வஸ்து எங்கும் வியாபகமாகவல்லது.

காலம் என்பதைக் கற்பனை பண்ணுவது மனது; தேசம் அல்லது இடம் என்பதை உண்டுபண்ணுவதும் மனது. மனம் ஒடுங்குங்கால் காலமுமில்லை, தேசமுமில்லை. இனிக் காரண காரியம் என்று சொல்லப்படும் வர்த்த

மானம் கால தேசத்துக்கு அன்னியமாக இருக்க முடியாது. ஒன்றைத்தொடர்ந்து மற்றொன்று வருதல் என்பது காலதேசத்தில் தான் அடங்கியிருக்கிறது. ஆதலால் காலதேச வர்த்தமானம் என்பன மனதில் இருக்கின்றன. இனி, ஆத்மாவோ மனதுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆத்மாவுக்கு உருவம் இல்லை. ஆகவே அது காலத்திக்கு அப்பாற்பட்டது, தேசத்துக்கு அப்பாற்பட்டது, வர்த்தமானத்துக்கு அப்பாற்பட்டது. 'எது காலதேச வர்த்தமானத்துக்கு அப்பாற்பட்டதோ' அது அகண்டமானது. மெய்ப்பொருள் விசாரணையின் உச்ச நிலை இனி வருகிறது. இரண்டு வஸ்துக்கள் அகண்டமாயிருக்கமுடியாது. ஆத்மன் அகண்டவஸ்து என்றால் அது பரமாத்மன் என்னும் ஒரு பொருளாகத்தான் இருக்க முடியும். கணக்கற்ற ஜீவாத்மாக்கள் என்பதும், நான் ஓர் ஆத்மா என்பதும், நீ ஓர் ஆத்மா என்பதும் பாரமார்த்திக நிலையில் உண்மை

யல்ல. ஆத்மன் அல்லது பிரம்மம் என்னும்
 நிஜவஸ்து ஒருவனே. ஏகமாய், அகண்ட
 மாய், எங்கும் வியாபகமாய் இருக்கும்
 பொருள் பிரம்மம். அந்த மெய்ப்பொருள்
 உபாதிகளுடன் கூடியது ஆகும்பொழுது
 தோற்றத்தளவில் அது ஜீவாத்மாக்களாகக்
 காட்சிகொடுக்கிறது. புராணங்களில் இத்தத்
 துவத்தை விளக்குகின்ற பகுதியையெல்லாம்
 சரியானவைகளென்று நாம் அறிகுகொள்ள
 லாம். ஜீவர்களை சித் ஆபாசம் என்பது பொ
 ருந்தும். அதாவது மூலப்பொருளாகிய பேர
 றிவின் சிறுசிறு பிம்பங்களாக இந்த ஜீவர்கள்
 தோன்றுகிறார்கள். ஜீவபோதம் உடையவர்
 கள் எவ்வளவு பெரிய மனிதர் ஆனாலும்
 அவர்கள் ஆதிமூலத்தின் பிம்பங்களே என்
 பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்
 டும். மூல புருஷனே இத்தோற்றங்களுக்
 கெல்லாம் அப்பால் இருப்பவன். காரண
 காரியங்களால் தீண்டப் பெறுதவனாகவும்

காலத்துக்கு அதீதமானவனாகவும், தேசத்துக்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும், பரமாத்மன் இருப்பதால் அவன் இவை யாவிலும் பந்தப்படாதவன்; அதாவது நித்திய முக்தனாக அவன் இருக்கிறான். கால, தேச, வர்த்தமானம் முன்பு எப்பொழுதாவது அவனைப் பந்தப்படுத்தியதுமில்லை, இனி பந்தப்படுத்தப்போவதுமில்லை. ஜீவாத்மனோ, காலத்திலே, இடத்திலே, காரண காரியமாயுள்ள வினையிலே கட்டுண்டவன். ஆதலால் அவன் பந்தாத்மா, அதாவது தளைக்கப்பெற்றவன் ஆகிறான். இக்கோட்பாட்டை இனி நாம் தத்துவஞானிகளுடைய பாஷையிலே மொழிதல் வேண்டும். கட்டுண்டவன்போன்று ஜீவாத்மாதோன்றுகிறான், உண்மையில் தளைகள் அற்றிருப்பதே அவனுடைய நிஜ சொரூபம். எங்கும் நிறைந்து, அகண்டாகாரமாயுள்ள ஆத்ம சொரூபமே நமது நிஜ சொரூபம். ஜீவாத்மன்போன்று தென்பட்டுக்கொண்டிருப்பது உண்

மையில் அகண்டமாயுள்ள பரமாத்மனே. ஆதலால் பிறப்புஇறப்புஎன்பன ஆத்மனுக்கு இல்லை. இக்கோட்பாட்டை விளக்குதற்குச் சான்று ஒன்று எடுத்துக்கொள்வோம். சிறு குழந்தைகளுக்குப் பரீகை ஒன்று நடந்தது. கடினமான கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. அவைகளில் ஒன்று ‘அண்டம் ஏன் கீழே விழவில்லை?’ ஆகர்ஷண சக்தியைப்பற்றிய பேச்சைக் கிளப்புதற்கு ஒருவேளை இக்கேள்வி கேட்கப்பட்டது. யாரிடமிருந்தும் சரியான விடை வரவில்லை. ஆனால் சிறிது நேரத்திற்குள் நுண்ணறிவுடைய சிறுமி யொருத்தி ஆசிரியரைத் திருப்பிக் கேட்டாள் — ‘அண்டம் எங்கே விழவேண்டும்?’ ஆசிரியர் திகைத்துப்போய் விட்டார். ஓர் இடத்தில் இருந்து இன்னோர் இடத்தில் இல்லாதது விழும் என்பது வாஸ்தவம். நீக்கமற எங்கும் நிறைந்துள்ள பொருள் எங்கிருந்து எங்கே விழுவது, என்பது கேள்வி. அகண்டாகார வெளிக்கு,

மேல் என்பதும் இல்லை; கீழ் என்பதும் இல்லை. விழுவதைப்பற்றிய பேச்சும் ஆங்கில்லை. மனிதருடைய நிலையும் அத்தகையது. இறந்த காலத்தைப்பற்றி மனிதர் மறந்துவிட வேண்டும். எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் அவர்கள் நினைக்கலாகாது. தேகாத்ம புத்தி என்று சொல்லப்படுகிற உணர்வும் போய்விட வேண்டும். அதாவது சரீரத்தைத் தான் என்று எண்ணலாகாது. சரீரத்துக்கு வரவுண்டு போக்கு உண்டு. கால தேச வர்த்தமானம் என்னும் எல்லையில் அது கட்டுப்பட்டது. உடல் உணர்ச்சிக்கு அப்பால் போக வல்லவர் ஓர் உயர் நிலையை அடைந்து விடுகின்றனர். உண்மையான ஆத்ம - சொரூபம் தேகத்தினிடத்து இல்லை. மனதும் ஆத்ம சொரூபத்தைச் சேர்ந்ததல்ல. மனதுக்கு வளர்ச்சியும் தேய்வும் உண்டு. இவைகளுக்கு அப்பால் உள்ள ஆத்மாவே நித்திய வஸ்து. தேகமும் மனதும் ஓயாது மாறியமைந்து கொண்டிருக்க

கின்றன. நதி ஒன்றன்கண் புலப்படும் பிரவா
கத்தின் நித்தியம்போன்றது ஆக்கையின்நிலை.
ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதிலும் நீர்நிலை
மாறிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. ஆயினும்
அதனிடத்துத் தொடர்வு ஒன்று இருப்பது
போன்று தென்படுகிறது. அதே பாங்கில்
உடலும் உள்ளமும் ஓயாது மாறியமைந்து
கொண்டிருக்கின்றன. சரீரத்திலுள்ள ஒவ்
வோர் அணுவும் நிலை மாறிக்கொண்டிருக்
கிறது. தேகம் என்னும் சொல்லுக்கு இலக்
காக சில நிமிஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த
அணுக்கள் சில நிமிஷங்களுக்குப் பின்பு
இருப்பதில்லை. அப்படியிருந்தும் அதே உடல்
தான் இருந்துவருகிறது என்று நாம் அனை
வரும் எண்ணுகிறோம். உள்ளத்தைப்பற்றிய
உண்மையும் இதுவே. ஒரு வேளையில் அது
இன்புற்றிருக்கிறது. அடுத்த கணத்தில் அது
அல்லல் படுகிறது. இப்பொழுது அது உறுதி
படைத்திருக்கிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்

தில் அது தளர்வுற்றதாய்விடுகிறது. நீர்ச்
சுழிக்கு அதுநேரானது. ஆத்மாவோ அகண்ட
வஸ்து எனப்படுகிறது. நிலையற்ற மனது
எங்ஙனம் ஆத்மாவாகக் கூடும்? வரம்புக்கு
உட்பட்ட வஸ்துவை மாற்றியமைக்கலாம்.
வரம்பு கடந்ததை மாற்ற யாரே வல்லவர்!
நம்மை நாம் சரீரங்களாக நினைக்குங்கால்
நீயும்நானும் நகர்ந்து போகிறோம். அண்டத்து
லுள்ள ஒவ்வொரு அணுவும் இப்படி அசைந்
துகொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் அண்டம்
முழுதையும் தொகுத்து உணருங்கால் அது
அசைவதில்லை; அது நிலைமாறுவதும் இல்லை.
அசைவு என்பது எப்பொழுதும் சீர்தூக்கி
யுணரும் தன்மையது. மற்றொன்றோடு சீர்
தூக்கிப் பார்த்து நான் நகர்கிறேன் என்று
சொல்லப்படுகிறேன். இயற்கையில் ஒரு வஸ்
்துவை மற்றொரு வஸ்துவுடன் சீர்தூக்கிப்
பார்த்தே அது அசைகிறது என்கிறோம்.
வியஷ்டியில் மாறுபாடு உண்டு. ஆனால்

இயற்கை முழுதையும் சமஷ்டியாக எடுத்துக் கொண்டால், எதை எதனோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அசைவைக்கண்டு பிடிப்பது? நிறை பொருளாகிய அதைத் தவிர ஒப்பிடுதற்கு வேறு வஸ்து இல்லை. ஆகவே, அகண்ட வஸ்துவை தருவம் என்றும், அசலம் என்றும், பூரணம் என்றும் பகரவேண்டும். மனிதனுடைய நிஜ சொரூபமும் இதுவே. நமது நிஜ சொரூபம் சமஷ்டியில் இருக்கிறதேயொழிய வியஷ்டியில் அல்ல. உடல் என்னும் கும்பியில் உள்ள ஒரு சிற்றுயிர் நான் என்ற எண்ணம் பலருக்கு மிகப் பிடித்தமானதாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் தங்கள் சொரூபம் மாறியமைந்து கொண்டும் இருக்கிறதாம். அதில் அவர்கள் அமைதி காண்பவர்களாகவும் தென்படுகின்றனர். ஆனால் இது தொன்றுதொட்டு வந்துள்ள மயக்கம். எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம புருஷனுடன் ஒன்றித்துவிடுவதில் தங்களுடைய நிஜ சொரூபம்

நிலைநாட்டப் பெறுகிறது என்னும் கோட்பாட்டைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பலர் பயந்து போய்விடுகின்றனர். சமஷ்டி புருஷனில் நீ கலந்து விட்டாலோ, அண்டத்திலுள்ள அனைத்தின் வாயிலாக நீ வினையாற்றுகிறாய், ஒவ்வொரு பாதத்தைக்கொண்டும் நீ நடக்கின்றாய், ஒவ்வொரு நாக்ைக்கொண்டும் நீ நவிலுகிறாய், ஒவ்வோர் உள்ளத்திலும் நீ உணர்கிறாய். இப்படி உயிர் அனைத்துமாய் விரிவடைவதுதான் உனது நிஜ சொரூபம்.

வியஷ்டி என்னும் சிறிய வியக்தியை இழந்துவிட்டு, சமஷ்டி என்னும் பெரிய வியக்தியைப் பெறுதல் நமது லட்சியமாகும். ஆனால் இதைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றதும் மாந்தர் மருண்டுபோய் விடுகின்றனர். அவரவர்க்குச் சொந்தமாயுள்ள வியக்தியை அவர்கள் வைத்திருக்கமாட்டார்களா என்ற கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப அவர்கள்

கேட்கின்றனர். அவரவர்க்குச் சொந்தமா
யுள்ள வியக்திதான் என்னவென்று இப்
பொழுது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். தனி
வியக்தி யென்பது யாருக்காவது உண்மை
யில் உண்டா? இருக்குமானால் அதை நாம்
பார்த்தாக வேண்டும். சிறு குழந்தை ஒன்
றுக்கு மீசையில்லை. வளர்ந்து பெரியவனா
கும்பொழுது அவனுக்கு மீசையும் தாடியும்
வந்துவிடுகின்றன. உடலின் கூறுதான் அவ
னுடைய வியக்தி யென்றால், இப்பொழுது
உடலில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதலால் அவன்
தன் வியக்தியை இழந்துவிட்டான் என்பதா
கிறது. ஒருவனுடைய வியக்தி அவனுடைய
சரீர அமைப்பில் இருக்கிறதென்றால்,
அவன் ஒரு கண்ணையோ கையையோ
இழந்துவிட்டால் அவனுடைய வியக்தி
போய்விட்டது என்பதாகும். தன்னுடைய
வியக்தி கெட்டுப்போகாதிருத்தல் பொருட்
டுக் குடிகாரன் ஒருவன் குடிப்பதை நிறுத்தி

வீடலாகாது என்று அது பொருள்படும்.
 திருடன் ஒருவன் நேர்மையான ஆள் ஆக
 லாகாது ; அப்படி அவன் திருந்துவானாகில்
 அவனுடைய வியக்திபோய்விடும் என்று
 அது பொருள்படும். தனது வியக்தியை
 இழந்துவிடாதிருத்தல் பொருட்டு யாரும்
 தன் இயல்பை மாற்றிக்கொள்ளலாகாது
 என்பதுதான் இதன் தாற்பரியமாகும். இக்
 கொள்கை ஏற்புடையதன்று. ஒவ்வொரு
 மனிதனும் மாற்றிக்கொண்டே இருக்கிறான்.
 மாறுபாடு அடைந்து வருபவனுக்குச் சொந்த
 வியக்தி என்பது இல்லை. அகண்ட வஸ்து
 ஒன்றுக்குத்தான் வியக்தி என்பது உண்டு.
 ஏனென்றால் மாறுபாடு எதுவும் அதனிடத்
 தில்லை. ஏனைய யாவும் ஓயாது நிலை மாறிக்
 கொண்டிருக்கின்றன. ஒருவனுடைய சொந்த
 அமைப்பு அல்லது வியக்தி என்பது ஞாபக
 சக்தியை அடிப்படையாகக்கொண்டதுமல்ல.
 தலையின்மீது தாக்குண்டதன் விளைவாக

ஒருவனுக்குப் பழைய நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிய
 ஞாபகமெல்லாம் போய்விட்டது என்று
 வைத்துக்கொள்வோம். அதனால் அவன்
 தன் வியக்தியை இழந்துவிட்டான் என்ப
 தாகும். அவன் ஒழிந்துபோனான் என்ற
 முடிவு ஏற்படுகிறது. குழந்தைப் பருவத்
 தில் இரண்டு மூன்று வருஷங்களில் நிகழ்ந்த
 வைகள் நமது ஞாபகத்துக்கு வருவதில்லை.
 ஞாபக சக்தியும் நமது இருப்பும் ஒன்று
 என்றால் ஞாபகத்துக்கு வாராத நிலையில்
 நாமே இல்லாது போய்விட்டோம் என்ப
 தாகும். வாழ்வில் ஞாபகத்தில் இல்லாது
 போய்விட்ட பகுதி சூன்யமாகப் போய்விட்ட
 பகுதி என்னும் முடிவுக்குக் கொண்டுசேர்க்
 கும். இது மனிதனுடைய வியக்தியைப்
 பற்றிய மிகக் குறுகிய நோக்கமாகும். நமது
 வியக்தியை அல்லது நிஜ சொரூபத்தை நாம்
 இன்னும் பெறவில்லை. நமது உண்மையான
 வியக்தியைப்பெற நாம் முயன்றுகொண்டி

ருக்கிறோம். அகண்டாகாரப் பெருநிலையே நமது உண்மையான வியக்தி, அல்லது நிஜ சொரூபம். அண்டமனைத்தையும் தன்மயமாய் உணர்பவனே உண்மையில் வாழ்ந்திருக்கிறான். குறுகிய வடிவங்களில் நமது ஜீவிதத்தைக் கட்டுப்படுத்துமளவு நாம் மரணத்தை நோக்கி விரைந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். நமது ஜீவிதம் அண்டமெங்கும் வியாபகமாயிருக்கும் வேளைகளில் தான் நாம் உண்மையாக வாழ்ந்திருக்கிறோம். மன்னுயிரில் தன்னுயிரை மறந்திருக்கும் வேளைகளில் தான் நாம் உண்மையாக வாழ்ந்திருக்கிறோம். இந்த ஆக்கை என்னும் சிறு வீட்டு வாழ்வு மரணத்துக்கு ஒப்பானது. மரணத்தைப்பற்றிய அச்சமே உடல். ரூபகத்தினின்று உதிக்கிறது. பிண்டம் என்னும் தனியுடல் உணர்ச்சியைக்கடந்து, அண்டம் என்னும் தொகையுடல் உணர்ச்சி வளரவேண்டும். தொகையுடல் நிலைத்திருப்பது

போன்று தனியுடல் நிலைத்திருப்பதில்லை. தொகையுடல் உணர்ச்சியிலே மரணமிலாப் பெருவாழ்வு அடையப்பெறுகிறது. “ஒவ்வொரு பொருளிலும் நான் இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் நான் இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு உயிரிலும் நான் இருக்கிறேன். அண்டம் முழுதிலும் நான் இருக்கிறேன்” என்ற பேருணர்வை ஆத்ம சாதகன் பெற முடியும். அபயம் அல்லது அச்சமின்மை அப்பொழுதே அவனுக்கு உண்டாகிறது.

அழியும் பாங்குடைய பொருள்களைப் பற்றிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதற்கிடை யில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வைப் பற்றிப் பேசுதலில் பொருள் ஒன்றுமில்லை. பரமாத்மன் ஒருவனுக்கே உண்மையான வியக்தியிருக்கிறது. ஏனென்றால் அவன் பூரணன். பூரணப் பொருளைப் பின்னமாக்க முடியாது. சிறிய துண்டுகளாகப் பூரணப் பொருளை

உடைக்கமுடியாது. எக்காலத்திலும் உள்ள
படி இருப்பது அது ஒன்றே. . எந்த ஜீவன்
அந்தப் பரமாத்மனில் ஒன்றுபட்டுவிடுகிற
னோ, அவனுக்கே உண்மையான வியக்தி
உண்டாகிறது. புருஷன் என்று அனைத்
தான் அழைக்கவேண்டும். ஜீவாத்மனோ
சித் ஆபாசன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்.
தனது மேலாம் சொரூபத்தை விளக்குதற்
குப் பெருமுயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளும்
நிலையில் அவன் இருக்கிறான். தனது நிஜ
சொரூபத்தை விளக்குதற்கு அவன் இடை
யருத யத் தனம் எடுத்துக்கொள்கிறான்.
யத்தனத்தின் வாயிலாக அவனுடைய
இயல்பு பரிபக்குவம் அடைந்து வருகிறது.
முன்னேற்றமடைவது என்றோ, பெருநிலைக்
குப் பரிணமித்துவருதல் என்றோ சொல்லும்
கோட்பாடு ஆத்மாவைக் குறித்ததன்று.
கெட்ட மனிதன் நல்ல மனிதன் ஆகின்றான்
என்று சொல்லுவதும், விலங்கு இனத்தில்

இருந்த ஜீவன் மானுடன் ஆய்விட்டது
 என்று சொல்வதும் ஆத்மாவைக்குறித்து
 இயம்பிய கூற்றுகள் ஆகா. பரிணாமம்
 என்று பகர்வதும், மாறுபாடு அடைதல்
 என்று மொழிவதும் இயற்கையைக் குறித்து
 இயம்பிய கூற்றுகளாம். இயற்கை அல்லது
 பிரகிருதி தெளிவடைந்து வருதற்கு ஏற்ப
 அதனிடத்தில் ஆத்ம பிரகாசம் உயர்வடை
 கிறது. ஒரு மனிதனுடைய கண்ணெதிரே
 ஒரு திரை தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
 என்று வைத்துக் கொள்வோம். திரைக்கு
 அப்புறம் இருக்கின்ற மனிதர்களும் ஏனைய
 காட்சிகளும் தெரியாது திரை மறைத்து
 வீடுகிறது. திரையில் ஒரு துவாரம் போட்
 டால் அதன் வாயிலாக அப்புறம் இருக்கின்ற
 வர்களுடைய வடிவங்களில் சில சி றி து
 தென்படும். திரையின் துவாரம் பெரியது
 ஆகுமளவு வடிவங்களின் தோற்றம் தெளி

வடையும். திரையை அடியோடு அகற்றி விட்டால் அப்புறம் உள்ள மாந்தரும் மற்ற பொருள்களும் உள்ளபடி விளங்கும். திரைக்கு அப்பால் இருந்த வஸ்துக்களிலோ மக்களிடத்தோ ஒருவிதமான மாறுதலும் உண்டாகவில்லை. மாறுதல் யாவும் திரையிலேயே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அதன் விளைவாக அப்பால் உள்ள ஆட்களும் வஸ்துக்களும் நன்கு விளங்கலாயின.

ஆத்மாவைப்பற்றிய எண்மையும் இதுவே. ஆத்மாவானது பரிபூரணத்தை அடைதல் என்பதில்லை. ஆத்மன் ஏற்கனவே நித்திய முக்தனாய், நித்திய சித்தனாய் இருக்கிறான். சமயத்தைப் பற்றியதும், கடவுளைப்பற்றியதும், மறுமையைப் பற்றியதும் ஆகிய விசாரங்களின் உட்கருத்து யாது? தெய்வத்தை மனிதன் ஏன் நாடுகிறான்? பரிபூரணத்தன்மையானது ஒரு மனிதனிடத்திலோ,

தெய்வத்தினிடத்திலோ அல்லது வேறு ஏதேனும் ஒன்றினிடத்திலோ எதிர் பார்க்க கப்படுகிறது. இத்தகைய அருள் நாட்டம் எல்லா நாடுகளிலும் சமூகங்களிலும் இருந்து வருகிறது. இத்தகைய அருள் நாட்டம் ஏன் இருக்கவேண்டும்? அதற்குக் காரணமும் ஒன்று உண்டு. அருள் தாகம் மனிதனுடைய உள்ளத்தில் இயல்பாக இருந்து வருகிறது. ஹிருதயம் அடித்துக்கொண்டிருப்பதில் ஒரு சப்தம் உண்டாகிறது. அது வெளியில் எங்கேயோ இருந்து வருவதாக மனிதன் எண்ணிக்கொள்வதுண்டு. உள்ளத்தினுள் தெய்வம் இருக்கிறது. அதை உணர்ந்தாக வேண்டும் என்ற அருள் தாகம் அவனை உயர்ந்த நாட்டத்திலே உந்தித்தள்ளுகிறது. தெய்வத்தை எங்குக் காண்பதென்று மனிதன் தேடிப் பார்க்கிறான். இங்கு மங்கும் அவன் அதன் பொருட்டு அலைந்து திரிகிறான். புண்ணியக் க்ஷேத்திரங்களிலும் தீர்த்தங்களி

லும், பூலோகத்திலும் சுவர்க்கலோகத்திலும்
 தேடியான பிறகு மனிதன் தன்னிடத்துக்கே
 திரும்பி வருகிறான். புறப்பட்ட இடத்துக்கே
 திரும்பிவரும்பொழுது வட்டமிடுதல் என்
 னும் செயல் பூர்த்தியாகிறது. உலகெங்கும்
 தேடியபொருள், கதறி யழுது நாடிய
 பொருள், ஆலயங்களிலே அர்ச்சித்து வணங்
 கப்பட்ட பொருள், அடியெது முடியெது
 என்று அறிந்துகொள்ளமுடியாத பொருள்,
 அண்டங்களுக்கு அப்பால் உள்ள பொருள்
 தன் நெஞ்சத்தினுள் இமைப்பொழுதும் நீங்
 காது குடிகொண்டிருக்கிறது என்பது ஆத்ம
 சாதகனால் அறியப்படுகிறது. தனது உடலுக்
 கும், உள்ளத்துக்கும், உயிருக்கும் அடிப்படையாக
 உள்ள ஒண்பொருள் உணரப்படுகிறது.
 அதுவே மனிதனுடைய நிஜ சொரூபம்.
 தனது ஆத்ம சொரூபத்தையே ஆழ்ந்து எண்ணுதல்
 வேண்டும். தான் ஆத்ம சொரூபம்
 என்பதை மனிதனுடைய ஜீவிதம் விளக்க

வேண்டும். மனிதன் இனித்தாயவன் ஆக வேண்டும் என்பதல்ல. ஆத்ம சொரூபியாகிய அவன் யாண்டும் தூயவனாகவே இருக்கிறான். பரிபூரணத்தன்மையை இனி மனிதன் பெறுவதல்ல. பரிபூரணத் தன்மையாகவே அவன் யாண்டும் இருக்கிறான். உடலும் உள்ளமும் பிரகிருதியின் கூறுகள். பிரகிருதிக்கு அடிப்படையாயுள்ள ஆத்ம சொரூபத்தை உடலும் உள்ளமும் ஆகிய பிரகிருதி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. எண்ணுகிற நல்லெண்ணம் ஒவ்வொன்றும், செய்கிற ஸத்கர்மம் ஒவ்வொன்றும், பிரகிருதி என்னும் திரையைத் தூயதாக்குகிறது. பின்பு தூய பிரகிருதியின் மூலமாக ஆத்மாவின் அகண்ட சொரூபம் சிறிது சிறிதாக ஒளிர ஆரம்பிக்கிறது. மனிதனது முன்னேற்றத்தைப் பற்றிய வரலாறு இதுவே. பிரகிருதி என்னும் திரையானது தூயதும் மெல்லியதும் ஆகுமளவு அதன் மூலம் ஆத்ம பிரகாசம் ஒளிவீசுகிறது. சுயஞ்

சோதியாயிருப்பதே ஆத்மாவின் நிஜ சொரூபம்.

ஆத்மாவானது ஒரு நாளும் அறியப்படு பொருள் ஆகாது. அதை அறிய முயலுதலில் அர்த்தமில்லை. தன்மையை முன்னிலையாக்க முயலுதல் முறையன்று. காண்போன் ஒருக்காலும் காணப்படுபொருள் ஆகமாட்டான். காணுதல் என்னும் செயல் காணப்படுபொருளிடத்தே காண்போனால் செலுத்தப்படுகிறது. காணுதல் என்னும் செயல் காணப்படுபொருளை அளந்து அளவைக்குக்கொண்டு வந்துவிடுகிறது. காண்போனாகிய தன்மையை காணப்படு பொருளாகிய முன்னிலையாக மாற்ற முடியாது. ஆத்மா என்னும் தன்மையானது பிரபஞ்சம் என்னும் முன்னிலைக்கு யாண்டும் சாக்ஷியாயிருக்கிறது. எது சாக்ஷியாயிருக்கிறதோ அது மனிதனுடைய நிஜ சொரூபம். முற்றிலும் தன்மையமாய் இருப்ப

பதைவிட ஒருபடி கீழே வருவதாகிறது ஞானம் என்னும் செயல். அப்படிக்கீழே இறங்கி வந்தால் ஞாதா, ஞேயம், ஞானம் என்னும் திரிபுடி வந்துவிடுகிறது. காண்போன், காணப்படு பொருள், காணுதல் என்று இம்முன்றுக்கும் அர்த்தம் வருகிறது. காணுதல் என்னும் செயலையும், காணப்படு பொருள் என்னும் பிரபஞ்சத்தையும் காண்போன் என்னும் ஆத்ம சொரூபத்தில் ஒடுக்கி வீட்டுத் தான்முற்றிலும் தன்மயமாயிருப்பது தனது நிஜ சொரூபமாகிறது. தான் முற்றிலும் தன் மயமாயிருக்க மனிதன் ஓயாது முயலுகிறான். இது ஒன்றுதான் எல்லா உயிர்களுக்கும் லட்சியம். கணக்கற்ற பாங்கில் இந்த லட்சியம் உருவெடுக்கிறது. சன்மார்க்கங்கள் யாவும் இந்த ஒரு லட்சியத்திலிருந்து உதித்தவைகளாகும். மற்ற உயிர்களிடத்தில் அன்பாயிருக்கின்றனும் கோட்பாடுகளெல்லாம் இந்த ஒரு லட்சியத்தில் அடங்கிவிடுகின்றன.

அதாவது தன்னுயிரும் மன்னுயிரும் ஆத்ம
 சொரூபத்தில் ஒன்றேயாம். ஒருவன் தன்
 அயலானுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டுமென்ற
 கோட்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. அப்படி நன்மை
 செய்வதன் மூலம் தானும் தனது அயலானும்
 ஒன்று என்பது உறுதியாக்கப் பெறுகிறது.
 கல்நெஞ்சம் படைத்திருப்பவனுக்கும் சில
 வேளைகளில் மற்றவர்க்கு இரக்கம் காட்டும்
 நல்லியல்பு மேலோங்குகிறது. தானும் தன்
 அயலானும் ஒன்று என்னும் உண்மை அவ்
 னுடைய உள்ளத்தில் ஓரளவு உதயமாவதே
 அதற்குக்காரணமாகும். பொதுவாகத் தங்கள்
 ஜீவ வியக்தியை இறுகப் பற்றிப் பிடித்துக்
 கொண்டிருப்பதுதான் உயிர்களின் இயல்பு.
 தமது ஜீவபோதத்தை அழித்துவிடுவதுதான்
 வாழ்வின் முடிவான குறிக்கோள் என்பதைக்
 கேட்டு மருண்டு போகின்றவர்கள் இருக்கிறார்
 கள். ஏனென்றால் வெறும் கற்பனையாயுள்ள
 ஜீவ போதத்தில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு

அபிமானம் உள்ளத்தில் ஊறிக்கிடக்கிறது. தான் அல்லாததைத் தான் என்று அங்ஙனம் பற்றிக் கிடப்பவர்களிடத்திலும் ஒரு பெருமையைக் காணலாம். அதாவது யாரிடத்திலாவது சுயநலத் தியாகம் இருக்குமானால், அந்த தியாகத்தை அவர்கள் மனமார்ந்து பாராட்டுகின்றனர். அஹங்காரத்தையும் மமகாரத்தையும் அகற்றுவதே தியாகம் என்னும் பெயர் பெறுகிறது. அஹங்காரம் மமகாரம் அற்ற விடம் ஜீவ போதத்துக்கு அப்பாற்பட்டதாகிறது. ஆக, ஜீவ போதத்தை விடமாட்டேனென்கிற மனிதனும் வேறு ஒரு மனிதனிடத்து ஜீவ போதத்தைத் துறப்பதற்கு ஏதுவான செயலைக்கண்டால் அதை அவன் போற்றிப் பாராட்டுகிறான். நாம் அதைப்பற்றி இன்னும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையென்றாலும் “நான்” “எனது” என்னும் ஜீவ போதத்தை நீக்குதல்தான் உயிர் அனைத்துக்கும் குறிக்கோள் ஆகிறது. இந்த ஜீவ

போதம் அக்ஞானத்தினின்று உருவெடுத்தது. இது அற்றவிடத்து பரபோதம் தானே விளங்குகிறது. யான் எனது என்னும் செருக்கு அற்றவிடம் பரபோதமாகிறது. அச் செருக்கை விடுதற்குச் செய்கிற முயற்சிகள் யாவும் சன்மார்க்கம் என்றும், ஒழுக்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. அறிந்தோ அறியாமலோ உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்தும் இந்த உயர்ந்த லட்சியத்தை நாடிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. மக்களில் பெரும்பாலோர் இதுதான் தங்களது குறிக்கோள் என்பதை உணராமலேயே அக்குறியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றனர். இந்த லட்சியத்தை உணர்ந்து செய்தால் குறியை விரைவில் அடையலாம். பரபோதமே மனிதனுடைய நிஜ சொரூபம். யான், எனது என்னும் வரையறைகள் மனிதனுடைய நிஜ சொரூபத்தை மறைத்து விடுகின்றன. கார்மேகத்தைப் பிளந்துகொண்டு

திடீரென்று கணப்பொழுதுக்கு மின்னல்
தென்படுவதுபோன்று, மனிதனது நிஜசொரு
பம் அஹங்காரம் மமகாரத்துக்கு அப்பால்
இருப்பது தென்படுவதுண்டு. யான், எனது
என்பனவற்றிற்கு அப்பால் உள்ள அகண்
டாகாரமே மனிதனது நிஜ சொருபமாகும்.

இத்தகைய ஆத்ம ஞானத்தினின்று உண்
டாகும் பிரயோஜனம் யாது என்பது அடுத்த
படியாக எழும் கேள்வியாகும். பிரயோஜனத்
தை அளவையாக வைத்துக்கொண்டே இக்
காலத்திய மனிதன்தையும்ததிப்பிடுகிறான்.
பணத்தில் பிரயோஜனத்தைக் காண்பது
போன்று பரஞானத்தில் காண முடியுமா
என்று மனிதன் எண்ணிப் பார்க்கிறான்.
பணம் பயன்படுவது போன்று பரஞானம்
பயன்படுகிறதில்லை என்று வைத்துக்கொள்
வோம். அப்படிப் பயன்படா விட்டாலும்
அதைப் பற்றிய உண்மை இம்மியளவும்

குறைந்து பட்டுப் போகாது. வாழ்க்கையைப் பற்றிய உண்மை யாது, என்ற ஆராய்ச்சியை பண வருமானத்தோடு இணைக்கலாகாது. அதனால் பிரயோஜனம் என்ன என்ற கேள்வியும் ஆங்குப் பொருந்தாது. பின்பு பரஞானம் பயன்படாதது என்று பகர்வதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால் மிகப் பெரும்பயன் பரஞானத்தில்தான் இருக்கிறது. மக்கள் எல்லோரும் இன்பத்தையே நாடி நிற்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுள் பெரும்பாலர் அவ்விற்பத்தை நிலையற்றவைகளிடமிருந்து பெற முயலுகின்றனர்; அறித்திய வஸ்துக்களிடமிருந்து பெறப் பிரயத்தனப்படுகின்றனர். இந்திரியங்களிலிருந்து நிலைத்த சுகத்தை இதுவரையில் யாரும்பெற்றதில்லை. நிலைத்த சுகத்துக்கு இருப்பிடம் ஆத்மாவேயொழிய அதை ஆக்கையிலோ இந்திரியங்களிலோ பெற முடியாது. ஆத்மானந்தத்தைப் பெறுதற்கு நிகரான பிரயோஜனம் பிரபஞ்சத்தில் இல்லை.

பிரயோஜனத்தைப் பற்றிய பேச்சு எழும்
 இடத்து மற்றொரு விஷயத்தையும் நாம்
 ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.
 அதாவது அக்ஞானமே துக்கங்கள் அனைத்
 துக்கும் பிறப்பிடம். வரம்பில் அடங்காத
 ஆத்மாவை வரம்பில் அடங்கியதாக எண்ணு
 வதும் அதற்கு துக்கமுண்டு என்று எண்ணு
 வதும் அக்ஞானங்களுள் பெரிய அக்ஞான
 மாகும். அழியாப்பொருளாகிய ஆத்மாவை
 அழியும் தன்மையுடையது என்று எண்ணு
 வது அக்ஞானம். பரி பூரணமாயுள்ள ஆத்ம
 சொரூபி தன்னை மனது என்றும், தேகம்
 என்றும் எண்ணிக்கொள்வது அக்ஞானம்.
 தன்னை தேகம் என்று எண்ணும் பொழுதே
 சுயநலமும் உருவெடுக்கிறது. மற்ற தேகங்
 களைப்புறக்கணித்துவிட்டுத் தன் தேகத்தைக்
 காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் எண்ணம்
 வந்து விடுகிறது. உடல் உணர்ச்சியில் அவன்
 வேறு நான் வேறு என்ற எண்ணம் வலுத்து

விடுகிறது. அவ்வுணர்வின்னிறு அக்கிரமங்கள்
 தலையெடுக்கின்றன. துன்பங்களும் பின்பு
 தோன்றுகின்றன. இரீ, ஆத்ம ஞானத்திலும்
 பிரயோஜனம் உண்டு. மக்களுள் ஒரு சிலர்
 சுயநலத்தை விடுவார்களானால் துக்கம்
 நிறைந்த இம்மண்ணுலகம் சுகம் நிறைந்த
 சுவர்க்கமாக அதிவிரைவில் மாறிவிடும்.
 ஆனால் யந்திரங்களைப் பெருக்குவதாலும்,
 பௌதிக ஞானத்தை வளர்ப்பதாலும் உல
 கில் இன்பம் அதிகரிக்காது; துன்பமே அதி
 கரிக்கும். எரியும் தீயில் எண்ணெய் ஊற்று
 வதற்கு ஒப்பாகும் வெறும் பௌதிக ஞானம்.
 ஆத்ம ஞானத்தை தவிர்த்துவிட்டு, பௌதிக
 ஞானத்தைப் பெருக்குவது துன்பத்தீயினுள்
 விறகுக்கட்டை போடுவதற்கு ஒப்பாகும்.
 பிறர்க்கு உரிய பொருளைத் தனக்குரியதாக்கும்
 சுயநலக்காரனிடம் பௌதிக ஞானம் சேர்வது
 சூறையாடுதற்கு இன்னுமொரு கருவி கிடைப்
 பதற்கு ஒப்பாகும். தன்னிடம் இருப்பதைப்

பிறர்க்கு வழங்குதற்குப் பதிலாகப் பிறரிட
 மிருப்பதை அவன் தனக்குரியதாக்குகிறான்.
 பிறர் உயிரையே கவர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளு
 தற்கு ஒப்பான சுயநலப்பற்று யந்திரங்கள்
 மூலமாக அவனுக்கு வந்துவிடுகிறது.

நான் சரீரம் அல்ல, நான் ஆத்மா என்ற
 இந்த உயர்ந்த லட்சியத்தை சமுதாய வாழ்க்
 கையில் அனுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவர
 முடியுமா, என்பது கேள்வி. சமுதாயத்தின்
 செளகரியத்துக்காகத் தத்துவத்தை மாற்றி
 யமைக்க முடியாது. பின்பு தத்துவத்துக்கு
 ஒப்பத் தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள
 சமுதாயம் கடமைப்பட்டதாயிருக்கிறது. சுய
 நலம் கருதாமை போன்ற உயர்ந்த கோட்பாடு
 ஒன்றை ஒரு சமுதாயம் கடைப்பிடிக்க முடிய
 வில்லையென்றால் அது பண்பாட்டில் மிகவும்
 கீழே போய்விட்டது என்பதாகிறது. உயர்ந்த
 தத்துவத்துக்கு ஏற்ற வாழ்வு வாழுகின்ற

சமுதாயமே மேலான சமுதாயமாகிறது. ஒவ்வொரு மனிதனும் இன்றைக்குத் தன்னைப் பண்படுத்த முயன்றால் நாளைக்குச் சமுதாயம் தானே பண்பட்டதாய்விடும். தான் ஆத்ம சொரூபம் என்பதைத் துணிந்து அனுஷ்டிக்க வல்ல ஆடவரும் மகளிரும் சில நூற்றுக் கணக்கான பேர் ஒரு சமுதாயத்தில் இருப்பார்களானால் அந்த சமுதாயத்துக்கு அழிவில்லை. தூயதாகிய தனது ஆத்ம சொரூபத்தைத்தவிர வேறு எதையும் சிந்தையில் கொள்ளலாகாது.

அவரவர் மனம் எப்படியோ உலகம் அப்படிக்காட்சி கொடுக்கிறது. மரக்கட்டையொன்று வழியோரம் நின்று கொண்டிருந்தது. இரவில் அவ்வழியே சென்றுகொண்டிருந்த திருடன் ஒருவன் அம்மரக்கட்டையைப்பார்த்துப் போலீசுக்காரன் என்று அஞ்சினான். தன் காதலியை எதிர்பார்த்துச் சென்

றவன் அதைத் தன் காதலியென்று கருதி
 னான். பேய் பிசாசுகளைப் பற்றி கேள்விப்பட்
 டிருந்த ஒருவன் அதைப் பேய் என்றுபாவித்
 துப் பயந்துபோனான். அவரவர் தம்மனதுக்கு
 ஒத்த காட்சியை அக்கட்டையில் கண்டார்கள்.
 குழந்தை ஒன்று ஓர் அறையில் இருக்கிறது.
 ஒரு பை நிறையப் பொன் காசும் அவ்வறை
 யில் இருக்கிறது. திருடன் ஒருவன் வந்து
 பொன்காசைத் திருடுகிறான். ஆனால் திருட்டு
 நிகழ்கிறது என்பது குழந்தைக்குத் தெரியாது.
 ஏனென்றால் திருடுதல் என்னும் பாங்கை அக்
 குழந்தை இன்னும் தனது மனதில் வாங்க
 வில்லை. நம் மனம் எப்படியோ உலகம் அப்
 படி நமக்குக் காட்சி கொடுக்கிறது. உலகத்
 தில் உள்ள தீமைகளைப் பற்றி வருந்தாதே.
 உன் உள்ளத்தில் உள்ள தீமைகளைப் பற்றி
 வருந்து. உன் உள்ளத்தை முதலில் ஒழுங்கு
 படுத்து. பிறகு உள்ளும் புறமும் நீ பரம்

பொருள் சொரூபத்தைக் காண்பாய். அதுவே உனது நிஜ சொரூபம்.

ஆட்டு மந்தையில் குட்டி போட்டுவிட்டுப் பெண் சிங்கம் ஒன்று செத்துப் போய்விட்டது. ஆடுகளோடு வளர்ந்துவந்த சிங்கக் குட்டி தன்னையும் ஓர் ஆடு என்று எண்ணிக் கொண்டது. ஆடுபோன்று அதுதழைதின்று, ஆடு போன்று கத்தி, ஆடு போன்று அச்ச முற்று அது வாழ்ந்து வந்தது. இந்த விபரீதக் காட்சியைக் காணலுற்ற ஆண் சிங்கமொன்று அந்த ஆட்டுச் சிங்கத்தைப் பிடித்துத் தனியிடத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது. நடுநடுங்கிப் போன அப்பிராணியைத் தன்னோடு சீர்தூக்கிக்காட்டி அதன் நிஜசொரூபத்தை அதற்குப் புகட்டிற்று. கத்துவதை நிறுத்திவிட்டு அது கர்ஜித்தது. சிங்கத்தின் இயல்பு நொடிப் பொழுதில் அதற்கு வந்துவிட்டது. தன்னை ஆடு என்று அது கொண்டிருந்த மயக்கம்

மாயமாய் மறைந்து போயிற்று. மனிதனிடத்துத் தன்னைப் பற்றிய மயக்கம் இருக்கிறது. தேகத்தைத் தான் என்று எண்ணுவது மயக்கம். பிறப்பு இறப்புத் தனக்கு உண்டு என்று எண்ணுவது மயக்கம். பிணியும் துன்பமும் தன்னை வந்து தாக்குகின்றன என்று எண்ணுவது மயக்கம். தூயதாய் எங்கும் நிறைந்ததாய் ஆகாசம் இருப்பது போன்று தான் சிதாகாச வடிவினன் என்று தெளிதல் வேண்டும். சிதாகாசம் என்பது பேரறிவுப் பெருவெளி, சிதாகாசமே தனது நிஜ சொரூபம். ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பல கூடுகின்றன, பின்பு மறைகின்றன. அதனால் ஆகாசத்துக்குப் பழுது ஒன்றுமில்லை. தேகமும் தேகத்தைச் சார்ந்துள்ள பிணி, மூப்பு, மரணம் முதலியன சிதாகாசத்தில் தோன்றி மறைகின்றன. அதனால் தனது நிஜ சொரூபத்துக்குப் பழுது இல்லை. ஆத்ம சொரூபத்தையே யாண்டும் அங்கீகரிப்பாயாக. எண்ணு

கிற எண்ணமெல்லாம் தான் அகண்டஸத்தித்
ஆனந்த சொரூபம் என்பதாக வேண்டும்.
தனக்குத் தென்படும் உயிர்களெல்லாம் அதே
பரமாத்ம சொரூபம். உயிர்களோடு வைக்கும்
இணக்கம் யாவும் பரமாத்ம சொரூபத்தை
நிலைநாட்டுவனவாகுக. உயிர்களுக் கிடையில்
பேத உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணுவது மயக்
கம். இத்தனை வடிவங்களாய், இத்தனை வடி
வங்களுக்கு அப்பாலாய்இலங்குவது அகண்ட
ஸத் தித் ஆனந்தம். பரபிரம்மம் என் ப து
அதுவே. அது உனது நிஜ சொரூபம். உனது
நிஜ சொரூபத்தை மறப்பதும் மறுப்பதும்
பிராந்தி. உனது நிஜ சொரூபத்தையே எப்
பொழுதும் காதால் கேள். உனது நிஜ சொரூ
பத்தையே எப்பொழுதும் மனதால் சிந்தனை
செய். உனது நிஜ சொரூபத்தை சுவானுபூதி
யில் உணர்ந்திடு. பந்தம் முக்தியாகிய யாவை
யும் கடந்த பெருநிலை அது. அதுவே உனது
நிஜ சொரூபம்.

Kowloon Digital Library

ஸ்ரீமத் சுவாமி சிதம்பரானந்தர் அவர்கள்

இயற்றிய நூல்கள்

	ரு.அ.
ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (விரிவுரையுடன்) ...	9—0
ஷட (மூலமும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்)	1-12
திருக்கயிலாயகிரி யாத்திரை ...	1—2
ஸ்ரீ சாரதாதேவியாரது சரித்திரம் ...	1—0
அறம்வளர்த்த நம்பி ...	0-15
சுவாமி விவேகானந்தர் ...	0-14
தேவரகசியம் (முதலிய கதைகள்) ...	0-14
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சரிதம் ...	0-12
நன்மக்களைப் பெறுதல் ...	0—8
ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை முன்னுரை ...	0—6
ஆத்ம சக்தி ...	0—6
இராவண தத்துவம் ...	0—6
மனிதனது நிஜ சொரூபம் ...	0—4
வர்ணாச்சிரம தர்மம் ...	0—3
முருகக்கடவுள் ...	0—3
கணபதி ...	0—2
சிவதத்துவம் ...	0—2
விஷ்ணு தத்துவம் ...	0—2
திருக்குறளில் கடவுள் வாழ்த்து ...	0—2

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனத்தினின்றும்
வெளிவரும்

தர்ம சக்கரம்

திங்கள் வெளியீடு

இது இந்தியாவின் பண்பைப் போதிக்
கிறது. பாரமார்த்திகத்தைப் பரப்புகிறது.
சமயக்கொள்கைகளை விளக்குகிறது. சமயத்
தில் புகுந்துள்ள க ச டு க ளை அகற்றுகிறது.
பைந்தமிழைப் பேணுகிறது.

அறிவு வளர்ச்சிக்கு — ஆத்மீக முன்னேற்
றத்திற்கு — இல்லற வாழ்விற்கு இணையற்ற
பொக்கிஷம். பல அனுபவ ஆராய்ச்சிக்
கட்டுரைகள், ஆன்றோர் அறிவுரைகள் அனைத்
தும் தாங்கி 1952 ஜனவரிமுதல் வெளிவந்து
கொண்டிருக்கிறது. விவரங்களுக்கு எழுதித்
தெரிந்துகொள்க.

திருப்பராய்த்துறை போஸ்ட்

மானேஜர்

திருச்சி ஜில்லா

தர்மசக்கரம்

5565

R65

प्रज्ञानं ब्रह्म

விலை அனா நான்கு